

Adevarata fata a lui Vadim

VOCEA VÂLCII

” lupul își schimbă părul, dar năravul ba!

Am primit la redacție

Stimată redacție,

Cu respectul ce-l port muncii dvs., dar și cu gândul la vâlcenii de acasă care-mi sunt dragi, de aici, din Monaco, vă trimit gândurile mele, cu rugămintea de a le da publicității, spre punctarea modului cum este receptat cirul parlamentar făcut de șeful unui partid, senator al României, de diaspora din acest colț de rai al Europei. Am privit și am ascultat, la postul românesc internațional de televiziune „condamnarea comunismului”. Adevărata condamnare a comunismului nu a fost făcută nici de Tismăneanu, nici de Băsescu, ci de cirul lui Vadim Tudor. Comportamentul lui și al ciracilor lui au arătat întregii lumi adevărata Față a comunismului românesc. Mi-am adus aminte de anii copilăriei când, în loc să-mi petrec vacanța la mare, la munte, în Franța sau în Anglia, săpam porumbii de pe lotul școlar. În loc să citesc și eu „Pif”, citeam „Cutezătorii”.

De ce săpam porumbii? Păi, altfel, nu puteam să împrumut cărți de la bibliotecă – aceasta era condiția. De ce citeam „Cutezătorii”? Păi, eram obligat să fac abonament. În timpul ăsta, odraslele comuniste – copiii oamenilor cu funcții în partid – erau scutiți de muncile agricole (medical), se plimbau prin țări occidentale, se jucau cu copiii ambasadurilor, se pregăteau pentru era post-comunistă. Părinții făceau (construiau?) comunismul, iar ele, odraslele lor, se pregăteau să-l dărâme. Păi, n-a fost cazul cu Petre Roman. Tăticul lui a făcut comunismul, iar acum fiul îl dărâmă.

Nu este cazul lui Mircea Geoană. Tăticul – mare general pe vremea lui Ceaușescu, iar fiul – mare diplomat, După ce a murit Ceaușescu. Sau credeți că armata era apolitică pe vremea Împușcatului? Vă înșelați! Armata era cea mai comunistă „școală”. Unde nu reușea școala adevărată să implanteze spiritul comunismului reușea armata. De aceea, sub diferite forme, în ultimii ani s-a urmărit și cuprinderea femeilor în armată. Păi, n-a fost cazul lui Bogdan Olteanu? Bunica – mare comunistă, el – mare liberal. N-a fost cazul Janei Gheorghiu? Cine era prietenă intimă cu Zoe Ceaușescu? N-a fost cazul lui Vladimir Tismăneanu? Ce-a fost tatăl lui, ce face el? N-a fost cazul lui ...multora cu funcții mari politice? Să ne ocupăm de Păunescu și de Vadim. Acești indivizi sunt doar doi dintre cei care ne-au „spurcat” viețile. Lași și aroganți, ei Continuă să existe pentru că există receptori ai mesajelor lor, există încă oameni care nu-și folosesc capul pentru a judeca. În prezent, comunismul este ca un virus pentru noi. Te-ai conectat la Internet, accepți că într-o zi calculatorul tău poate fi virusat. Trăim în România și trebuie să acceptăm că unii sunt adepți ai comunismului și că este posibil ca, într-o zi, chiar copiii noștri să devină adepți ai comunismului. Îi vom omorî? Evident, nu. Este posibil ca, într-o zi, soțiile să devină adepți ai comunismului? Divorțăm? Este posibil ca părinții noștri să aibă nostalgii comuniste. Îi omorâm? Ar trebui să fim mult mai preocupați să oferim alternative dacă vrem ca acest virus să ne ocolească . Or, nu se întâmplă astfel. Cine să ofere alternative? Odraslele comuniste? Roman, Năstase, Geoană, J. Gheorghiu, Tatulici (prieten cu Nicu Ceaușescu), Tismăneanu, Roșca Stănescu (autor de procese comuniste prin „Viața studentească „), Păunescu, Vadim, Patapievici (care se juca cu copiii ambasadurilor pe vremea lui Ceaușescu)? Toți, o apă și-un pământ. Toți, calici și farisei. că ci dacă ai supt „lapte roșu”, nu poți fi albastru.

” Dorin DUMITRESCU

REMEMBER

Tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU,
secretarul general al PCR, președintele Republicii Socialiste România
Mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu,

Mă văd nevoit să vă scriu din nou, deși cunosc cât de prețios este timpul Dumneavoastră. Aș dori respectuos să vă solicit, în calitate pe care o aveți, aceea de instanță supremă a țării și partidului, să dispuneți analizarea și soluționarea unui grav litigiu scriitoricesc și politic. Este vorba despre o serie de discuții purtate în jurul volumului meu de poezie și publicistică revoluționară „Idealuri” (Editura Eminescu, 1983), întocmit special pentru glorioasa Dumneavoastră aniversare de la începutul acestui an. Am scris cu multă dragoste această carte, al că rei Erou principal sunteți Dumneavoastră. Este o carte de istorie națională, axată mai cu seamă pe problemele de educație patriotică a tinerei generații, paginile ei fiind populate de figurile ilustre ale ctitorilor de țară: Burebista, Decebal, Traian, Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Vlad Țepeș, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Tudor Vladimirescu, Avram Iancu, Nicolae Bălcescu, Mihail Kogălniceanu, Al. I. Cuza, precum și de acelea ale marilor tribuni ai spiritualității noastre: Mihai Eminescu, Dimitrie Cantemir, Vasile Alecsandri, Simion Barnuțiu, George Coșbuc, Nicolae Iorga, Vasile Pârvan, B. St. Delavrancea, Octavian Goga, George Enescu, Constantin Brâncuși, Lucian Blaga, Tudor Arghezi, G. că linescu ș.a. Sunt versuri și articole închinare patriei și partidului, eroicei noastre istorii naționale, galeriei de aur a neamului, pe care o încununăți în chip strălucit Dumneavoastră, cel mai de seamă bărbat de stat din întreaga existență a României.

La propunerea mea, tovarășii Petru Enache și Gheorghe Pană au aprobat ca festivitatea lansării acestui volum să fie organizată la Clubul Uzinelor „23 August” din Capitală – în inima muncitorimii bucureștene, a circumscripției de care se leagă nemijlocit eminența Dumneavoastră activitate parlamentară. Aceasta s-a

petrecut, nu întâmplător, chiar în După -amiază zilei de 26 ianuarie, ziua Dumneavoastră de naștere, în fața unei săli arhipline. Toți cei care am vorbit cu acest prilej (scriitorul Eugen Barbu, membru corespondent al Academiei, Marian Avram, Erou al Muncii Socialiste, vicepreședinte al Consiliului Național al Oamenilor Muncii, Constantin Măciucă, redactor la Editura Eminescu, Petre Răducanu, președintele Comitetului Sindical al Uzinelor și subsemnatul) am omagiat personalitatea Dumneavoastră, însemnătatea istorică a aniversării celor 50 de ani de activitate revoluționară pe care ați desfășurat-o și o desfășurați în slujba idealurilor vitale ale națiunii române, a cauzei socialismului și păcii în lume.

A fost o manifestare politică și artistică încununată de un deplin succes, prin care noi, scriitorii prezenți, împreună cu cei peste 700 de muncitori, am înțeles să sărbătorim magnifica Dumneavoastră personalitate în acele clipe festive pentru întreaga națiune, ca și pentru omenirea progresistă. Iar presa, radio-ul și televiziunea au consemnat extrem de favorabil apariția și lansarea acestui volum. Mai mult, revista „Luceafărul” a publicat alocuțiunea rostită de la tribună de tovarășul Marian Avram. Iată însă că luni, 31 ianuarie, în cadrul unei ședințe de Birou a Uniunii Scriitorilor, criticul literar Mircea Iorgulescu (critic, istoric și eseist literar; trăiește la Paris, unde lucrează ca jurnalist la Radio France Internationale „n.r.”) a atacat cu o violență rar întâlnită toată această manifestare. Pe scurt, au fost proferate următoarele grave calomnii: că eu sunt un impostor, că prin lansarea acestui volum la uzină s-a comis o greșeală ireparabilă, că muncitorii au fost aduși cu forța, că e incalificabilă publicarea în „Luceafărul” a cuvântului rostit de Marian Avram și că, în concluzie, printr-o asemenea festivitate noi am murdărit aniversarea Președintelui țării. Toate aceste afirmații necontrolate, care pot fi verificate lesne, întrucât există stenograma, reprezintă un atac neloial la persoană, dar și o jignire la adresa colectivului de la „23 August” și a Comitetului Municipal București al PCR, sub egida că ruia s-a desfășurat lansarea.

Aflu că, din nefericire, atât președintele Uniunii Scriitorilor, D.R. Popescu, cât și alți tovarăși cu funcții de răspundere prezenți acolo n-au luat nici o atitudine și au păstrat o tăcere reprobabilă. Or, a tăcea înseamnă a consimți. În cadrul aceleiași ședințe, de altfel, au fost rostite critici neprincipiale și extrem de dure împotriva ziarelor „Scânteia”, organ al CC al PCR, și, respectiv, „Scânteia tineretului”, organ al CC al UTC.

Este oare aceasta menirea Uniunii? Eu nu afirm că volumul meu e infailibil, că nu poate fi supus discuției. Sunt pe deplin de acord cu critica, numai că ea trebuie făcută principial, cu argumente întemeiate pe adevăr și obiectivitate. Oare poate cineva, în țara aceasta, După aproape patru decenii de socialism, să împiedice un tânăr scriitor și ziarist, născut în acest regim, membru de partid, să cânte istoria națională și să împărtășească bucuria sa cu cei mai de frunte muncitori ai Capitalei?

De ce n-au făcut și cei de la Uniunea Scriitorilor o festivitate similară, întrucât există numeroase întreprinderi în București și în țară dornice să se întâlnească cu scriitorii?! Din păcate, este posibil ca un tânăr scriitor, devotat trup și suflet acestui partid, așa cum mă consider eu, să fie judecat în chip iresponsabil pentru că vă închina Dumneavoastră o carte. Asta, în vreme ce unii dușmani din afară, cum sunt aceia de la „Europa liberă”, mă atacă exact în aceiași termeni! Pe cei din afară încă aș mai fi dispus să-i înțeleg: nu au țară, sunt trădători de profesie, i-a bătut soarta cum e mai rău, îmi stârnesc, deopotrivă, repulsie și compasiune. Dar ce mă fac cu colegii mei de breaslă, cu acei câțiva scriitori români care fac o politică ciudată, insidioasă, mergând până la rezistență deschisă Față de linia promovată de partid?! Această nedorită întâmplare are un substrat politic foarte limpede și vine să întregească o suită întreagă de acțiuni ostile ideologiei noastre, întreprinse în ultimii ani de anumiți scriitori și oameni din conducerea Uniunii Scriitorilor.

Iată de ce, mult iubite tovarășe secretar general, vă rog din suflet să dispuneți ca asemenea tip vitriolant de critică și de atac la persoană să nu mai fie posibil în cadrul unui organism care se pretinde democratic. În numeroase cuvântări, Dumneavoastră ne-ați cerut să mergem în mijlocul muncitorilor, pentru a ne inspira de la izvoarele muncii și vieții adevărate. Practic, prin incidentul de la Uniunea Scriitorilor, se încearcă o sfidare și o

*infirmare a înseși politici pe care partidul, Dumneavoastră personal, o promovați în domeniul literaturii. Nutresc speranța că viitoarea prezentare a cărții, pe care, de comun acord cu tovarășii Elena și Vasile Bărbulescu, o voi face în mijlocul țăranilor și muncitorilor din comuna Dumneavoastră natală, Scornicești, nu va mai fi contestată atât de vehement. În speranța că scrisoarea mea nu v-a înoportunit și că se află în deplina conformitate cu principiile eticii și echității socialiste, vă mulțumesc din inimă și vă asigur că orice s-ar întâmpla, indiferent cât de grave vor fi acuzațiile pizmașilor și apatrizilor, **vă voi glorifica întreaga mea viață!***

*Cu deosebită dragoste și respect filial, **Corneliu Vadim Tudor - 3 februarie 1983***

Radu Dumitrescu